

Elu eluta ei ole elu

„Süü on tähtedel“

John Green

Kirjastus Pegasus 2013

Raamat räägib vähihaigetest. Mina ja kurvad raamatud ei käi kokku ja selline teema ju tähendab tingimata pisaraid! Tavaliselt ma lausa väldin kurbade raamatute lugemist ja seepärast ei olnud mul isegi plaanis seda raamatut lugeda. Mul oli kavas seda ainult sirvida ja seejärel mõnd teist raamatut lugema hakata. Sellest mõneminutilisest sirvimisest sai süvenenud lugemine. Tegin raamatu keskelt lahti, lugesin lehekülje, läksin uuesti tagasi esimese lehekülje juurde ja alustasin otsast peale lugemist. Minu õnneks ei olnudki see nii läbinisti kurb raamat!

John Greeni raamat „Süü on tähtedel“ on südamluk ja meelikõitev noorteromaan. Raamatu peategelased on vähki põdevad noored - Hazel Grace ja Augustus. Hazel ja Augustus kohtuvad kiriku keldris haigete laste tugirühmas. Nad armuvad pea esimesest silmapilgust ja sõidavad Amsterdamit kohtuma oma lemmik kirjanikuga. Kuid raamatu keskseks teemaks ei ole sellegi poolest nende haigus. Raamat räägib hoopis sellest, kuidas Hazel saab üle oma haigusest (Augustus on seda raamatu algusest peale). Nagu Augustus ka kord küsis : „Mis siis sinu lugu on?“ „ Ei, ma ei mõtle sinu vähi lugu. Sinu lugu.“ Augustus toob Hazelit ellu väärtused, väärtused mis tal enne puudusid.

Haiged noored, kes ei tea, kui kaua neile on veel antud elada, on ometi nii õnnelikud selle natukesegi eest, mis neil veel on. Kõik peaksid neist eeskujuks võtma. Tänapäeva maailm on nii hall ja masendunud. Jõutakse elada ainult endale. „Igapäev tuleb elada nii, nagu see oleks sinu viimane päev,“ võiks kinni pidada ütlusest, kuid sellega siiski mitte liiale minna. Tuleks lihtsalt nautida elu nagu seda tegid Hazel Grace ja Augustus. Nad ei lasknud ennast segada oma haigusest, vaid olid õnnelikud selle üle, mis neil oli. Me oleme terved, meil on katus peakohal, meil on toit laual, kuid ometi on alati midagi puudu. Miks me ei võiks olla õnnelikud selle üle, mis meil on? Nautida seda, kuniks saame ja elada nii kaua, kuni meil antud on. Me kõik, viimne kui üks inimene siin maailmas, peaks võtma õppust Hazelist ja Augustusest. Me peaks lihtsalt aru saama, kui õnnelikud me tegelikult oleme.

Kui paljud meist teavad, mis tunne on surra ja siis mitte surra? Mitte just paljud. Selle raamatu peategelased on ja iga inimene, kes seda raamatut on lugenud võib väita, et on seda tunnet tundnud. Raamatu autor kirjeldab nii täpselt haigete laste elu, et raamatut lugedes jääb tunne, nagu oleks lugeja ise just vähist üle saanud. See tunne on võimas ja kordamist väärt! Mitte, et keegi tahaks endale päris vähki ja veetagi päevi ja nädalaid haiglas. Läbi raamatu on seda hoopis parem kogeda, pealegi, et saadakse kohe varsti terveks. Kuigi raamatu peategelased põdesid raamatu lõpuni vähki, on raamatu lõpus tunne, et vähist saadakse üle. Miks? Sest peategelased hakkavad lisaks oma haigusele väärtustama ka teisi asju ja elust rõõmu tundma.

John Greeni raamatut „Süü on tähtedel“ võib nimetada haaravaks, lõõvaks ja romantiliseks raamatuks, mille lugemisel ei saa piirduda ühe korraga. See raamat sobib kõigile lugemiseks, olenemata vanusest, soost ja rassist.